

VOODOOKIND



# VOODOOKIND

RONALD-HENK RITSMA

© 2017/2018 Ronald-Henk Ritsma  
Eerste druk november 2018  
Coverontwerp: RH Ritsma  
ISBN: 978 94 021 8366 5  
NUR: 332

*Dit boek is opgedragen aan mijn ouders en  
diegenen die blijven ontdekken*

*Videre Vincere Est ("Zien is overwinnen")*



# Voorwoord

Dit boek is geïnspireerd door het nummer *Voodoo Chile*, van Jimmy Hendrix, en een donkere gedaante die ik tegenkwam in de winter terwijl ik aan het hardlopen was langs de Vecht. Deze omgeving vol met oude landhuizen en donkere weiden, waar iets in het duister kan loeren, is s 'winters pikkedonker en doodstil. Ik liep daar en zag plotseling een zwarte schaduw op me afkomen. Het volgende moment was deze ineens verdwenen om vervolgens weer tevoorschijn te komen, steeds dichterbij. Opeens was het weer verdwenen. Wat kon dit toch zijn? Had ik voor het eerst in mijn leven een geest gezien? Het bleek een collega hardloper te zijn die zwarte kleding droeg.

Ik wil graag iedereen bedanken die een bijdrage aan dit boek heeft geleverd en in het bijzonder Ilse Ritsma, Sita Ritsma en Michael Smith.

Voor meer informatie, vragen of opmerkingen:

[www.ronaldhenkripsma.com](http://www.ronaldhenkripsma.com)



# 1

*Culloden, Schotland.*

Ian McKagan liep met voorzichtige passen op de heide. Er hing een dichte mist en hij kon maar een paar meter voor zich uit kijken. Alsof hij in een Turks stoombad zat, alleen voelde de mist koud in plaats van warm. De vochtige kou drong zelfs door zijn kleding en hij rilde even. Hij streek door zijn rode baard en keek vertwijfeld. Was hij nou verdwaald? Als het echt nodig was kon hij altijd met behulp van zijn gps op zijn mobiel de plaats delict vinden. Al was hij niet zeker of er wel voldoende bereik was hier op de heide. Hij hoorde een schrapend gerinkel ergens voor zich in de mist. Het geluid klonk metaalachtig alsof iemand met een ketting aan zijn voet liep. Het gerinkel werd luider en kwam recht van voren. McKagan spitste zijn oren en tuurde aandachtig door de dichte brij. Maar deze was zo dik dat het onmogelijk was om iets te zien. Ineens zag hij een licht flitsen. Het licht danste op de nevel en zowel het gerinkel als het licht kwamen steeds dichterbij. Het leek nu een paar meter voor hem vandaan te komen maar hij zag nog steeds niets.

‘Bent u het rechercheur McKagan,’ hoorde hij een krakerige mannenstem zeggen vanuit de mist.

‘Aye.’

Uit de grijze massa kwam een oude gebogen man tevoorschijn. Wat kalend grijs haar, een breed gezicht met grote grijze bakkebaarden, bleke huid, een ronde bril en vriendelijke ogen. Aan zijn riem hing een grote sleutelbos en in zijn linkerhand bungelde een rode oude petroleumlamp.

‘Loopt u maar met mij mee rechercheur,’ zei de man. ‘Ik breng u naar de plek.’

Ze liepen verder. Alleen op de grond was groen en bruin te zien. McKagan keek weer voor zich uit en het volgende moment voelde hij dat de neus van zijn schoen tegen een steen aankwam en hij bijna vooroverviel. Hij kon zich nog net staande houden.

‘Het is oppassen hier rechercheur. De grond ligt vol met rotsblokken waar je over kan struikelen.’

Een aantal passen later hoorden ze stemmen in de verte.

‘We zijn er bijna,’ zei de oude man die voor hem de weg leidde. Zijn lamp bungelde aan zijn hand. Nog een aantal passen verder en de mist voor hen was weg. Hier was een plek die nog open was en hij zag verschillende mannen en vrouwen met elkaar praten en zijn kant uitkijken.

‘We zijn er rechercheur. Het lijk van Mr. Watergate ligt daar.’ De oude man wees naar een groepje mannen die voorovergebogen stonden.

McKagan liep met forse passen naar hen toe.

Nu hij dichterbij kwam zag hij dat er een lijk naast een groot rotsblok lag. Op het rotsblok was een grote plek bloed te zien. Een van de mannen nam foto’s.

McKagan streek door de haren van zijn rode baard.

‘Dus dit is Carl Watergate, de Amerikaanse journalist,’ zei hij met een zware bulderende stem.

‘Klopt rechercheur,’ zei een van de mannen.

De rechercheur bekeek het gezicht van de journalist. Hij trok een moment een vies gezicht bij het zien van het lijk. De slaap van de man was geheel verbrijzeld en bebloed, zijn gezicht verwrongen mogelijk door ademtekort. Maar het waren vooral de ogen die de rechercheur een koude rilling bezorgden ondanks dat hij veel gewend was. Net als bij die andere sterfgevallen was het afgrijzen in de ogen te zien. Alsof er sprake was van extreme angst.

‘Dus het stoffelijk overschot van Mr Watergate is vanochtend ontdekt,’ zei hij tegen de groep mannen. Een van de mannen wees richting de oude man.

‘Hij heeft het lijk ontdekt.’

McKagan keek naar de oude man die hem hier gebracht had.

‘Klopt rechercheur. Ik heb hem ontdekt toen ik vanochtend aan het wandelen was.’

Een andere man riep: ‘Dit is het zoveelste slachtoffer in een korte tijd. Er loopt hier vast een moordenaar rond. Wanneer gaat de politie hier nou prioriteit aan geven.’

Een aantal anderen van de groep viel hem bij.

‘Ik begrijp jullie zorgen en ik garandeer u dat we hier topprioriteit aan geven.’

‘Dan zou ik maar eens beginnen bij dat kasteel, Macdor,’ riep een andere man.

‘Het kasteel van Macdor,’ zei de rechercheur fronsend.

‘Aye, het kasteel van Macdor. Ik zeg u dat het daar niet pluis is. Die moorden zijn begonnen met de dood van de oude MacDuff en sinds die nieuwe eigenaar er zit. Niemand weet wie hij is.’

‘En we horen soms vreemde geluiden en zien vreemde groene lichten. Ik zeg u er heerst een kwade macht daar,’ vulde een van de anderen aan.

‘Hmm,’ zei McKagan terwijl hij weer door zijn rode baard streek. ‘We zullen alle mogelijke feiten grondig onderzoeken en sluiten geen theorie uit. Zelfs de bovennatuurlijke niet. Omdat we niet weten of er een moordenaar rondloopt op de heide verzoek ik jullie in ieder geval niet s ’avonds de heide op te gaan en liever ook niet in je eentje. OK?’

De mist kwam weer opzetten en de plaats delict was gehuld in een dikke grijze deken.

## 2

Angus Stokes stond op uit de oor fauteuil en liep onrustig in de kleine oubollig ingerichte woonkamer rond. Dan weer liep hij naar het raam, bleef daar even staan om vervolgens naar het eikenhouten dressoir te lopen. Zijn zus met wie hij samenwoonde had hem weer eens de les gelezen dat hij meer in het huishouden moest doen. En dat terwijl hij al iedere zondag de vuilniszak buitenzette.

‘Hoe lang pik je die pesterijen nog Angus,’ hoorde hij een stem tegen hem zeggen.

‘Het kreng heeft geen respect voor je. Het kreng wil alleen maar van je af. Ze heeft nooit van je gehouden.’

De stem zweeg. Hij keek rond en hoorde de fluitketel overgaan in de keuken. Daarna het plonzend geluid van water dat in een pot werd gegoten. Met zijn ene hand wreef hij een tijd over de andere en beet toen op zijn nagels.

‘Kom op slappeling,’ zei de stem weer. ‘Leer het kreng dat ze respect voor je moet hebben. Of wil je de rest van je leven vernederd worden.’

Zijn ogen stonden verwilderd en vertwijfeld. De stem had gelijk, zijn zus treiterde hem, wilde hem tot zelfmoord drijven. Ze vond hem een blok aan haar been.

‘Doe het Angus, doe het!’ zei de stem weer.

Zijn zus kwam de woonkamer binnen met een houten dienblad, met daarop de theepot en twee Wedgewood theekopjes en een theekistje met daarin allerlei smaken. De damp steeg op uit de schenktuit van de porseleinen pot en er lag ook een schotel met knisperige shortbread koekjes.

‘Zo hier is de thee, jij lust vast ook wel een kopje niet Angus?’ zei zijn zus opgewekt en op matriarchale toon.

‘Ze doet nu wel aardig,’ vervolgde de stem, ‘maar als ze de kans krijgt zet ze jou zo het huis uit. En waar moet jij dan heen? Het is haar huis, niet dat van jou.’

De vrouw pakte een van de kopjes en plaatste dit op de eikenhouten salontafel bij de stoel waar Angus had gezeten. Daarna pakte ze het andere kopje, plaatste het op tafel bij de andere stoel en ging daar zitten.

‘Kom op Angus ga toch zitten. We drinken onze thee toch niet staand?’

Hij zei niets en ging zitten.

De zus pakte de theepot op en schonk eerst het kopje van Angus vol en daarna die van haar.

Ze zette de pot weer neer en pakte haar kopje.

‘Kom op, drink je thee.’

Hij keek voor zich uit.

‘Kom op Angus, pak je kopje op.’

Angus pakte stilzwijgend het kopje op en zette het aan zijn lippen. Hij dronk.

Zijn ogen schoten vuur en hij schreeuwde:

‘HIER ZIT SUIKER IN! Je weet toch dat ik geen suiker in de thee drink.’

Zijn zus deed haar mond open van verbazing en keek geschrokken. Ze kende de geschiedenis van haar broer maar dit was de eerste keer dat hij zo tegen haar uitviel. Zijn gezicht was helemaal rood en hij had een vreemde verwilderde blik in zijn ogen. Ook de bewegingen van zijn armen waren chaotisch. Alsof hij door de duivel bezeten was.

‘Maar Angus, je drinkt toch altijd thee met suiker?’

‘NEE STOMME TRUT. Ik drink NOOIT thee met suiker. Je wilt gewoon van mij af. Je wilt me gewoon vergiftigen.’

Hij hief zijn arm omhoog alsof hij haar wilde slaan. Toen bedacht hij zich en bracht zijn arm weer omlaag.

‘Nou Angus, als je zo tegen me doet kan je beter weggaan.’

Angus zweeg en keek naar beneden.

‘Bied je excuses aan Angus anders kan je hier niet blijven.’

'Slappeling,' zei de stem. 'Je bent een slappeling Angus altijd al geweest. Doe het, steek het kreng neer.'

Angus twijfelde een moment en hing toen zijn hoofd wat naar beneden.

'Het spijt me,' zei hij met terneergeslagen stem.

### 3

#### *Paradise Island, De Bahamas*

Er klonk een luid geroezemoes in de Jolly Rogers bar, gemengd met de ritmische geluiden van een steeldrum en een a-capella koor. De houten bar was alleen omgeven door een houten pergola achtige constructie en een aangename koele zeebries waaide door de ruimte heen. Floris leunde ontspannen tegen een van de houten pilaren en keek naar buiten naar het hagelwitte strand, de azuurblauwe zee en wuivende palmen. Binnen bij de bar en op het terras was het topdrukte en stonden mensen te praten of zaten aan een tafeltje. Hij keek naar het podium en zag dat de muzikanten deze betraden en vervolgens een soundcheck deden. Ze zouden zo een speciaal optreden doen. Normaal speelden ze in grote concertzalen of op poppodia. Een stem galmde ineens door de luidsprekers: 'testing 1,2,3...' Hij kende de bandleden allemaal goed want zijn ex-vriendin Gwyneth was de zangeres van deze band. In de Verenigde Staten hadden ze al twee grote hits en nu probeerden ze internationaal door te breken. Ze zag er goed uit met haar lange blonde haren, gebruinde huid, charmante glimlach en haar mooie diepblauwe stralende ogen. Voor hem was zij nog steeds de mooiste vrouw van de wereld.

Ze zouden morgen een week samen op vakantie gaan naar Schotland. Eindelijk even weg van die eeuwige zon, wuivende palmen en azuurblauwe zee. Al kon het eiland Nassau hem ook niet loslaten. Alsof deze een mysterieuze kracht over hem uitoefende. Schotland had hij altijd al eens willen bekijken. De kastelen, het ruige landschap en de geschiedenis. En natuurlijk om een Schotse whisky in Schotland zelf te drinken, net zoals hij een Cubaanse sigaar in Havana had

gerookt. Even later werd de band aangekondigd en ze begonnen te spelen. Ze speelden hun twee hits en nieuw repertoire maar ook wat nummers van o.a. Bob Marley en Rihanna. Floris glimlachte en zag de mensen om zich heen met vrolijke gezichten naar het optreden kijken en enkele klaptten mee op het ritme. Een paar luidruchtige Amerikanen van in de vijftig of zestig, de mannen gekleed in Hawaii shirt, rieten hoed en zwembroek, dansten houterig op de muziek. Zo te zien hadden ze al aardig wat cocktails op. Een paar locals dansten heel soepel, wat een contrast. De tent swingde uit zijn voegen. Floris hoorde een van de Amerikaanse vrouwen tegen de ander zeggen: 'Zo'n mooie vrouw en een bekend zangeres, en dan ook nog wonen hier in dit paradijs. Ja, als je een mooie vrouw bent krijg je alles in het leven in je schoot geworpen.' De ander knikte en zei: 'Vroeger was ik ook zo slank.'

Hij staarde een moment naar de beide vrouwen, dacht na, wilde wat zeggen maar besloot dit toch niet te doen. Zijn ex wierp een blik naar hem en glimlachte. Die karakteristieke charmante glimlach van haar waar hij zo van smolt. Toen gaf ze een teken aan de band en iedereen stopte. Haar stem galmde door de luidsprekers in de ruimte.

'Ik wil graag de aandacht vestigen op een speciaal persoon,' zei ze. 'Hij is een van de pioniers van het ruimtetoerisme en binnenkort mag hij als een van de eerste toeristen mee op een testvlucht in de ruimte.'

Floris voelde ineens de bui hangen. Ze keek hem glimlachend aan.

'En hij kan ook fantastisch gitaar spelen. Willen we dat allemaal horen?' Ze keek naar het publiek en wachtte op een reactie. Iedereen klapte enthousiast en keek ineens in zijn richting. Hij voelde zijn wangen gloeien en glimlachte naar Gwyneth. Zijn ex bedoelde het goed, dat was ook weer zo.

'Kom maar Floris en laat eens zien wat je kan.'

Floris aarzelde even maar stapte toen zelfverzekerd naar het podium. De gitarist gaf hem zijn gitaar, een surfgroene Fender Stratocaster.

'Ik weet dat je van Rock & Roll houdt,' galmde de stem van Gwyneth door de luidsprekers. Ze keek naar hem en glimlachte en hij glimlachte terug.

Tallose gezichten van het publiek staarden hem aan. Zijn blik was zelfverzekerd maar zijn hart klopte in zijn keel. Hij was hier niet op voorbereid.

'Klopt. Als kind luisterde Keith Richards, van de Rolling Stones, naar Radio Luxemburg op zijn kleine transistorradio. Zijn leven veranderde toen hij *Heartbreak Hotel* van Elvis Presley hoorde. Vanaf dat moment was hij een ander mens. Ik had dezelfde ontwaking alleen decennia later. Rock & Roll heeft iets magisch en dat wil ik jullie graag laten ervaren.'

Hij keerde zijn gezicht weg van de microfoon en naar de bandleden. 'Kunnen we Blue suede shoes spelen?'

Gwyneth sprak met opheffende stem: 'Dames en heren, ik presenteer u Floris, de vliegende en gitaarspelende Hollander.'

Het publiek danste uitbundig en zong mee op zijn swingende Rock & Roll muziek. De avond ging snel voorbij en hij had gelukkig geen fouten gemaakt. Hij dacht aan morgen, dan zouden ze naar Schotland vliegen.

*Culloden, Schotland*

Schotland, het land van de Highlands, de Schotse ruit, de doedelzak, de whisky, de vele kastelen en de uitgestrekte heide en vele meren. Maar ook het land van de geestverschijningen en monsters zoals Loch Ness. Er is geen land ter wereld waar meer geestverschijningen zijn in kastelen en op de heide dan in Schotland. Of het komt door de vele oorlogen die hier gevoerd zijn? Door het ruige landschap? Wie zal het zeggen....

Floris en Gwyneth stonden voor de dichtstbijzijnde pub vanaf hun hotel. Ze hadden net een lange reis achter de boeg, waren ingecheckt in hun hotel, en toe aan een drankje en wat eten. Op het uithangbord stond:

*Ye Olde Silver Tongued Devil*

‘Een pub die zichzelf de goede oude gladde prater noemt’, zei Floris. ‘Ik ben benieuwd wat voor pub dit is.’

Ze liepen naar binnen. Hoe cliché was de Schotse pub van binnen met overal donkerbruin hout en in het middelpunt een grote bar. Maar is het cliché niet juist een cliché omdat zij vaak ook waar is? Het zag er gezellig uit en het was duidelijk een centraal ontmoetingspunt in het kleine dorp. Rondom de heide waren zo’n vijf kleine dorpen. Hier en daar zaten mensen aan tafeltjes of stonden bij de bar. Een wat armoedig geklede man hing laveloos aan de bar en zat in zichzelf te praten. Er klonk gerinkel van glazen. In de hoek speelden een paar mannen dart. Ze lachten en zaten elkaar uit te dagen. Het was warm en bedompt hierbinnen. Gwyneth zuchtte terwijl ze beide op een barkruk gingen zitten. Haar wangen

waren rood en ze had een vermoeide blik in haar mooie blauwe ogen.

De barman keek naar Gwyneth en toen naar Floris. Het was een corpulente man met een wat kalend voorhoofd, zwart golvend haar en een wat norske blik.

‘Hoe kan ik jullie helpen laddy?’

‘Hebben jullie Chivas Regal 18 jaar oud?’ vroeg Floris.

‘Nee, maar wel Glenfiddich laddy.’

‘Dan wil ik graag twee glazen straight up.’

De man knikte instemmend en pakte twee whisky glazen. Hij drukte deze een voor een tegen een omgekeerde fles Scotch, die samen met een rij andere flessen whisky en drank aan de muur achter de bar hing. Toen de glazen gevuld waren draaide hij zich om en plaatste de beide glazen met een ferme zwaai op de bar. Twee droge korte tikken klonken toen de glazen de eikenhouten bar raakten.

‘Toeristen hè,’ zei de man kortaf en met wat dedain in zijn toon.

‘Klopt,’ zei Floris en nipte aan zijn whisky. Dat smaakte niet verkeerd.

‘Die zien we niet vaak hier in ons dorp. We zien hier sowieso weinig vreemdelingen. Waar komen jullie vandaan?’

‘We werken beide op de Bahamas. Ik kom oorspronkelijk uit Nederland,’ zei Floris. Gwyneth vulde hem aan: ‘Ik woon eigenlijk in Los Angeles maar verblijf tijdelijk op de Bahamas voor opnamen van mijn nieuwe plaat.’

‘Een Amerikaanse en een Nederlander die beiden op de paradijselijke Bahamas wonen. En wat brengt jullie hier naar de regenachtige heide in Schotland? Het weer?’

De barman grijnsde en keek om zich heen naar de andere aanwezigen.

‘We komen hier om de heide te bekijken en het kasteel te bezoeken,’ zei Gwyneth

‘Je bedoelt het kasteel van Macdor?’

De man fronste en had een verbaasde blik in zijn ogen. Het geroezemoes zakte en het werd stil in de pub. Floris voelde zich ineens vanuit alle hoeken aangekeken.

‘Ja, ik heb altijd al een Schots kasteel willen zien en de heidevelden,’ zei Floris

‘Wel laddy, als je op zoekt bent naar een spookkasteel dan ben je aan het goede adres. Het is daar niet pluis.’

De man keek weer met zijn karakteristieke norse blik.

Een magere oudere man van in de zestig of zeventig die naast Floris stond, met een grijze baard, een geruit kostuum en pet keek naar hem en vulde de barman aan:

‘Er zijn op de heide daar in de buurt een aantal mensen onder verdachte omstandigheden gestorven. Een paar dagen geleden is een journalist omgekomen. Ik heb gehoord van mijn buurman, die ter plaatse met de politieagent had gesproken, dat deze schrok van het aangezicht. De ogen van de journalist waren zo groot als een pingpongbal en zijn mond was verwrongen. Pure angst zeg ik u. Niemand waagt zich in de buurt van het kasteel en op de heide, vooral niet s ’nachts. Er worden daar soms vreemde geluiden gehoord en een aantal dorpelingen hebben daar ook weleens vreemde groene lich-  
ten gezien.’

Floris ogen begonnen te twinkelen.

Een derde man kwam bij de barman en de oude man staan.

‘Aye, en niemand weet wie de eigenaar is. De oude MacDuff is ook onder verdachte omstandigheden gestorven. Hij begon steeds krankzinniger te worden en opeens was hij dood. Het kasteel was al vele generaties van zijn familie maar hij was de laatste telg. En nu schijnt een of andere puissant rijke Amerikaan eigenaar van dit kasteel te zijn. Maar niemand weet wie hij is en we hebben hem ook nog nooit hier gezien. Als je het mij vraagt heerst de duivel in dat kasteel.’

De oude man met de grijze baard vervolgde: ‘We moeten ook niet vergeten dat hier vlakbij op de heide een bloedige strijd heeft gewoed in 1746 waar duizenden zijn gestorven. Vele

dorpelingen hebben kreten van de overledenen gehoord die soms nog over de nachtelijke heide echoën. Als je het mij vraagt zijn het de geesten van overleden soldaten die verantwoordelijk zijn voor de moorden. Voor hen die hun voortijdige dood niet hebben kunnen verkroppen en de weg naar het licht niet hebben gevonden. Dit gebied kent een historie van gruwelijkheden en geweld. Een historie meneer. Ook het kasteel heeft een duistere geschiedenis. Een hele duistere geschiedenis.'

'Maar toch woont u hier,' zei Floris.

'Aye', zei de oude man.' Ik ben hier geboren en getogen. Mijn wortels zijn hier. En oude bomen hebben diepe wortels.'

Floris keek naar het drietal toen naar Gwyneth en toen weer naar het drietal.

'Dank in ieder geval voor de waarschuwing. Ik zal dit ter harte nemen. Wij komen vooral voor de ontspanning en om van het landschap te genieten.'

'Dat zal vast wel,' zei de barman.

‘Wat een onvriendelijke man was dat,’ zei Gwyneth terwijl ze samen met Floris door de brede hoofdstraat van het kleine dorp liepen. ‘Ach, de mensen hier zijn gewoon geen buitenstaanders gewend,’ antwoordde hij.

Ze liepen verder door de straat. De huizen in de straat deden Victoriaans aan. Allemaal twee of drie verdiepingen met een schuin dak en een erker. Hun voetstappen echoden door de straat heen en hun eigen schaduw achtervolgde hen. Het was 11:00 s’ avonds maar de lange straat was uitgestorven en het was al donker. Een spoor van straatlantaarns gaf de richting aan. Verder brandde er alleen licht achter de ramen van de diverse huizen. Gwyneth keek naar binnen door een verlicht raam waar de gordijnen open waren. Het was een Empire-raam met daarin kleinere ruiten. Een man en vrouw keken roerloos naar de televisie.

‘Dit dorp staat vast bekend om zijn bruisende nachtleven,’ zei Floris met een grijns.

‘Je wilt niet weten wat voor intriges er vaak nog zijn in dit soort kleine dorpen,’ antwoordde Gwyneth.

In de verte was het uithangbord van *The Strawberry Fields Inn*, hun logement, al te zien. Een simpel klein hotel waar ze verbleven. De eigenaar Balloch Pincher was van Franse komaf maar zijn familie woonde al generaties in Schotland. Ze stonden nu voor het gebouw.

‘Zullen we er een eind aan breien,’ zei Floris.

‘Je denkt wat anders dan je zegt,’

‘OK, ik zou eigenlijk graag nog een blokje om willen en de heide willen bekijken. Ik ben toch wel nieuwsgierig geworden door wat die oude man zei. Dat daar in 1746 een bloedige strijd heeft gewoed.’

‘OK dan, maar alleen een blokje om. Ik ben behoorlijk moe van de reis en verlang toch wel naar mijn bed.’

Ze liepen verder een zijstraat in.

‘Toch wel een vreemd verhaal van die sterfgevallen. En ik kon merken dat die mannen wel echt bezorgd waren. Ze speelden geen toneel,’ zei Gwyneth.

‘Maar dat van die spoken is natuurlijk onzin. Geesten bestaan niet.’

‘Dat verhaal dat er geesten in het spel zijn misschien wel maar dat van die sterfgevallen is natuurlijk wel een feit.’

‘Dat is niet ons probleem. We zijn hier alleen voor de vakantie en om de omgeving te bekijken.’

‘Maar we moeten ook voorkomen dat het ons probleem wordt. Laten we in ieder geval op onze hoede zijn.’

Ze waren aan het eind van de straat en aan het eind van het dorp gekomen. Voor hun lag de uitgestrekte wildernis. Het zicht daar was slechts een tiental meters door het gebrek aan straatlantaarns of andere verlichting. Alleen een halfvolle maan scheen met haar bleke licht op de heide.

‘Zullen we een stukje de heide oplopen,’ zei Floris.

‘Zullen we dit nu wel doen? Ik krijg de kriebels van die donkere heide. Je kan maar een aantal meters voor je uitkijken. Stel dat er een of andere gek met een mes uit het niets ons te lijf gaat.’

‘Dan zal ik je beschermen,’ zei Floris met een zelfverzekerde glimlach.

Gwyneth lachte. ‘Dus jij bent mijn koene ridder in nood.’

Floris lachte weer.

‘Nou, zullen we dan? Alleen een klein stukje.’

Gwyneth bleef staan en maakte geen aanstalten om te gaan lopen. Ze gaapte en deed haar hand voor de mond.

‘Ik weet dat je moe bent maar een klein stukje kan toch wel.’

‘Goed dan.’

Ze stapten op een kronkelig zandpad de heide op. Het zand kraakte zachtjes onder hun voeten. De wind ruiste en was

voelbaar op de huid. Er was in de omgeving een vreemd soort stilte. Nergens was een levend wezen te bekennen maar het was alsof 1000 ogen je aankeken. Gwyneth keek nauwlettend om haar heen. Floris zag dat de spieren in haar gezicht verstrakt waren. Ze liepen zo'n 50 meter de heide op, stopten toen beide met lopen en keken om zich heen.

'Zullen we maar weer teruggaan,' zei Gwyneth.

'Zo meteen. Ik wil nog een moment even de sfeer proeven.'

Hij sloot zijn ogen en luisterde aandachtig.

'Kan je je voorstellen dat hier ruim 320 jaar geleden een bloedige strijd heeft gewoed. En de geluiden die er waren; tromgeroffel, schoten, en strijdkreten.'

Ze waren een moment stil.

Toen hoorden ze ineens een afgrijselijke kreet in de verte. Deze verbrak de doodse stilte. Een doodskreet die door merg en been heen ging. Floris voelde een koude rilling en had meteen zijn ogen weer open.

'Wat was dat,' zei Gwyneth.

Het was weer doodstil. Alsof er helemaal niets gebeurd was. Floris keek om zich.

Niets te zien en te horen. Alleen de wind ruiste in hun oren.

'Laten we hier weggaan,' zei Gwyneth.

'Maar stel dat er iemand in nood is. Moeten we die dan niet helpen?'

'Je wilt in het pikkedonker op de heide gaan kijken of er iemand in nood is. Terwijl hier recent nog allerlei mensen zijn omgekomen? Ben je gek?'

'Misschien heb je gelijk. Ik zou bij god ook niet weten waar die schreeuw ergens vandaan kwam. Het lijkt allemaal op elkaar hier, zeker in het donker en het klonk ook ver weg.'

Er verscheen een groen licht in de verte die dansend over de heide ging. Het felle groen stak sterk af tegen de zwartblauwe achtergrond. Toen was het licht weer weg.

'Hé, daar is dat groene licht waar die mannen het over hadden,' zei Floris zacht.

‘En nu is het weer weg. Laten we hier weggaan voordat we straks in de problemen komen,’ fluisterde Gwyneth.

Floris bleef een moment staan.

‘Ok dan.’

Ze liepen met versnelde pas terug. In de verte zagen ze de verlichte straat aan de rand van het dorp als een baken in de duisternis. Het zand kraakte weer onder hun voeten. Met elke pas die ze namen kwam de verlichte straat dichterbij. Floris keek naar achter en zijn hart sloeg over. Zag hij het goed? Daar in de verte leek het alsof zich iets in de heide verscholen hield. Een donkere vorm die een mens of dier zou kunnen zijn. Hij stootte Gwyneth aan en wees naar de vorm. Hij wilde wat zeggen maar er kwam geen geluid uit zijn mond. Ze liepen langzaam verder terwijl ze de donkere vorm in de gaten hielden. Deze verroerde zich niet. Was het gewoon een boomstronk? Floris voelde de adrenaline door zijn lichaam gaan. Achter hun klonk gekraak, alsof iemand of iets een tak vertrapte. Ze begonnen het op een lopen te zetten. De verlichte straat kwam steeds dichterbij. Zijn ademhaling ging sneller. Hun rug was naar de duisternis gekeerd. Floris draaide zich om. Niets te zien. Nog een paar passen en ze zouden in het licht staan. Of slokte het duister hen toch op? Hij kon het licht haast aanraken. Het was nog maar een paar meter. Ze renden door. Gelukt! Higgend stonden ze nu weer met beide benen op de stenen van het trottoir, badend in het licht van een straatlantaarn. Floris zuchtte diep en voelde zijn hart nog bonken als een scheepsdieselmotor. Ze hadden het gered, of niet? Op de donkere heide keek een gedaante naar het tweetal dat in de verlichte straat stond en hield hen in de gaten.

## 6

Het gehijg van zijn ademhaling vulde de nachtelijke lucht. Zijn longen stonden bijna op barsten. Om hem heen zag hij een zee van duisternis en geen levend wezen te bekennen. Als een onmetelijk universum leek er geen einde te komen aan het donkere landschap. Hoe groot was het contrast met de bomvolle stadions, de spotlights, de joelende fans, het applaus! De maan verscheen weer even als een welkome vriendin. In haar vertrouwde vale licht kon hij nog net de heide onderscheiden en het ruwe glooiende landschap. Men zegt dat Fortuna de stoutmoedige gunstig gezind is. Fortuna was hem zeker gunstig gezind en aan roem en geld had het hem tot nu toe nooit ontbroken. Met de wind in de zeilen was hij een succesvolle internationale deejay geworden. Maar of hij stoutmoedig was? Zo voelde hij zich op dit moment niet. Omhoog zag hij de grijze slierten tegenover een donkere hemel en het maanlicht dat delen van de donkere wolken zilvergrijs oplichtte. Het was zó stil, te stil. Alleen de wind ruiste zachtjes.

Het was oppassen hier op de donkere heide. Oppassen dat hij niet in een kuil stapte en viel. Nee, hij moest zeker niet vallen! Doorrennen zo ver mogelijk weg van hier. Zo ver mogelijk weg van het kasteel waar hij nog even daarvoor was. Met elke stap, elke ademtucht, was hij verder daarvan verwijderd, verder weg van..... Zijn ogen schoten snel van links naar rechts. Er was niets te zien maar het voelde alsof er wel iets aanwezig was. Zijn handpalmen voelden vochtig van het zweet. Was het er nog of was het verdwenen? Hij luisterde aandachtig. Het leek alsof hij ineens veel beter kon horen. Elk geluidje in de omgeving pikte hij op alsof zijn oren een gevoelige richtmicrofoon waren. In de verte hoorde hij een

object tegen een ander object aanstoten. Toen gefladder. Wat was dat? Zag hij daar nou wat in verte? Hij keek nog eens goed. Zijn hart bonsde en zijn lichaam trilde. Daar zag hij ineens een vale zwarte gedaante. Hij kon in het maanlicht nog net de contouren zien. Plotseling was de gedaante weer verdwenen. Was het weg? Of speelde zijn gedachten spelletjes met hem. Werd hij gek? Nee, wacht eens,...daar was het weer, en de gedaante was inmiddels dichterbij gekomen. Toen was het ineens weer weg.

Zijn lichaam voelde zo licht als een veer en hij rende zo hard als hij nog nooit had gerend in tegengestelde richting. Alsof hij een pepmiddel geïnjecteerd kreeg. Hoe kon hij hier nog uit ontsnappen? Er was hier werkelijk niemand die hem kon helpen. Hij holde verder in het gapende zwarte gat waar het leek alsof alle licht daarin werd weggezogen. Zelfs de maan leek te vluchten en was van het toneel verdwenen. Toen liet zij haar gezicht ineens weer zien. Roerloos keek zij neer op de donkere heide. Onaangedaan door het schouwspel beneden want zij had in haar lange geschiedenis al zoveel gezien. Van romantische taferelen tot moord en doodslag. Haar vale licht ontmaskerde nog net de contouren van de zwarte gedaante die nu pal voor hem stond. De hand van deze reikte naar hem uit. De deejay voelde zijn hart tekeergaan alsof een orkaan in hem was losgebarsten. Zijn hoofd voelde alsof er een heel orkest met een kakofonie aan geluiden en gedachten in was komen te zitten. Een enorme pijn op de borstkas nam meester van hem die uitstraalde naar zijn armen. Alsof er een olifant op hem was komen zitten. En het werd zwart voor zijn ogen.

Een intens licht. Floris was versuft en deed langzaam zijn ogen verder open. Hoe laat was het? Het was klaarlichte dag en de zon scheen fel door het raam van zijn slaapkamer. De kamer was behoorlijk warm en bedompt. Hij draaide zich om en zag Gwyneth nog slapend in het andere bed liggen. Zijn rug voelde als een plank en hij kon de veren van het ingezakte matras in zijn rug voelen prikken. Diverse keren was hij wakker geworden waarschijnlijk door het matras. Tijd om op te staan. Hij sloeg de dekens opzij en liep langzaam, half slaperig als een oude man, naar het raam. Een pijnscheut ging door zijn onderrug en hij beet op zijn tanden. Een ochtendmens was hij nooit geweest en hij had altijd tijd nodig om op gang te komen. Vanuit zijn kamer kon hij de heide in de verte zien. Het zag er nu ineens veel vrediger uit. En veel verder kon hij het kasteel zien liggen. Hij tuurde om het gebouw aandachtig te bekijken. Dus dit was het kasteel waar de dorpsbewoners het over hadden. Zo in de verte zag het er niet bijzonder uit. Hij hoorde gemompel achter zich en draaide zich om. Gwyneth zat zichzelf uit te rekken en gaapte. 'Zin in ontbijt.' zei hij opgewekt.

Een half uur later zaten ze samen in de eetkamer van de Inn. Zo te zien waren er nog twee andere gasten maar je kon niet echt zeggen dat het topdrukte was. Floris keek naar de koffiekopjes op de tafel en tilde de zijne op.

'Het lijkt wel of bij mijn kopje het oor aangenaaid is.'

Gwyneth bekeek het kopje en knikte instemmend.

'Ik zie het ook. Ik dacht dat ze dit alleen vroeger deden.'

Ze nam een hap van haar bord Schotse havermost.

De eigenaar, Mr Pincher, kwam de eetkamer binnen met een pot dampende koffie. Het was een zilveren kan en zag er

mooi uit. De man, zo schatte Floris, was eind vijftig, zag er wat humeurig uit en zijn scherpe neus, kin en doffe ogen benadrukten deze uitdrukking.

‘Wil iemand nog koffie,’ zei hij snerpend.

Floris stak zijn hand op.

‘Ja, dank je graag.’

De man schonk de koffie in het kopje van Floris.

‘Goed geslapen,’ vroeg de eigenaar ongeïnteresseerd. De toon van zijn stem klonk kil en scherp en hij keek Floris niet eens aan.

‘Nou ik moet nog wel wennen aan het matras. Ik ben een wat steviger matras gewend.’

‘Die toeristen van tegenwoordig,’ mompelde de eigenaar en hij vervolgde, ‘in de boter gebakken.’

‘Heb je de erwt ook nog gevoeld onder het matras,’ vroeg de man hardop en hij grinnikte.

Floris keek even verbaasd. ‘Erwt?’

Gwyneth glimlachte om zijn verbaasde blik. ‘Hij bedoelt het sprookje van die prinses die een erwt nog voelde terwijl ze op 7 matrassen sliep.’

Floris besloot wijselijk om niet te reageren en pakte zijn kopje op om een slok van zijn koffie te nemen. De smaak-explosie in zijn mond was niet te beschrijven. Bitter, smaakloos en goor.

‘Gatver,’ hij spuugde de koffie weer uit in het kopje en vervolgde: ‘Wat is dit voor koffie?’

De ogen van Mr Pincher schoten vuur en hij zette de pot met een dreun op de tafel bij hen. ‘Wat is er mis Mr. van Muiden? Dit is gewoon opgewarmde koffie van gisteren.’

Floris lippen waren nog samengeperst van de vieze smaak.

‘Het spijt me dat dit niet voldoet aan de hoge standaarden van uw verfijnde smaak,’ zei de eigenaar op verbouwvereerde toon. ‘Het geld groeit me niet op de rug. Ik begrijp dat jullie rijkelui uit de Bahamas dit niet gewend zijn maar hier in het dorp is dit normaal.’

Floris fronste en wilde reageren maar de man overstemde hem en sprak op luide toon: 'Maar als het jullie niet bevalt, kunnen jullie nog altijd een ander hotel zoeken!'

Hij grinnikte: 'Oh ja, er is helemaal geen ander hotel hier in de wijde omgeving.'

Gwyneth keek Pincher charmant aan en zei: 'Meneer Pincher excuses voor het gedrag van mijn vriend maar we hebben een lange vermoeiende reis achter de rug. En mijn vriend wil graag verse koffie om bij te komen. Als het niet te veel moeite is kunt u dan nog een verse pot zetten?'

De man keek even naar Gwyneth en haar charmante lach.

'Nou goed dan. Als jullie rijkelui een pot verse koffie willen dan krijgen jullie dat. Niemand kan zeggen dat Schotten niet gastvrij zijn.'

Hij schudde zijn hoofd en mompelde weer, 'in de boter gebakken.'

De man slofte weg richting de keuken.

'Met stroop vang je meer vliegen dan met azijn,' zei Gwyneth glimlachend.

'Ja, diplomatie is niet mijn sterkste kant. Maar goed dat jij mee bent.'

'En wat wil je gaan doen vanochtend? Heb je een plan?'

'Ik zou erg graag willen mountainbiken over de heide en het kasteel van dichtbij willen bekijken.'

'Ben je gek. Na wat we gisteravond hebben mee gemaakt. Dat lijkt me geen goed plan.'

'Maar het is nu klaarlichte dag en je hebt een ontzettend goed zicht op de heide. Ben je niet nieuwsgierig geworden naar het kasteel na het verhaal van die dorpelingen?'

'Eerlijk gezegd niet.'

'Doe het dan voor mij. Een ochtendrit in de buitenlucht zal je sowieso goed doen. Als we op een of andere manier gevaar zien gaan we direct weer terug.'

Gwyneth keek hem nadenkend aan.